

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Mark2 Corporation Czech, a.s., IČ: 25719751, se sídlem Pod Višňovkou 23/1662, Praha 4, zastoupen Mgr. Markem Ulmanem, advokátem se sídlem Lazarská 11/6, Praha 2,** proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad, se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 15. 12. 2014, č. j. 8565/2014-NBÚ/07,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ředitel Národního bezpečnostního úřadu zamítl rozklad žalobce (dále též „rozhodnutí ředitele“) a potvrdil rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu (dále též „Úřad“) ze dne 2. 9. 2014, č. j. 4681/2014-NBÚ/21 (dále též „rozhodnutí Úřadu“), o nevydání osvědčení podnikatele pro přístup k utajované informaci stupně utajení „Důvěrné“ s formou přístupu podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“).

Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro rozhodnutí důležité skutečnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Na základě žádosti žalobce o vydání osvědčení podnikatele pro přístup k utajované informaci stupně utajení „Důvěrné“ s formou přístupu podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací (dále jen „osvědčení“) bylo dne 26. 4. 2012 zahájeno podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací bezpečnostní řízení.

Účastník řízení byl již v minulosti (pod názvem ABL, a. s.) držitelem osvědčení. Jejich platnost zanikla podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o ochraně utajovaných informací dne 18. 1. 2012 z důvodu jeho vrácení (na stupeň Důvěrné) a podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně utajovaných informací dne 9. 3. 2012 z důvodu změny obchodní firmy účastníka řízení, aniž by účastník řízení požádal o jejich výměnu (na stupeň Tajné). Před zánikem platnosti osvědčení byla s účastníkem řízení vedena řízení o zrušení jejich platnosti podle § 101 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací, která následně Úřad zastavil.

Shora citovaným rozhodnutím Úřad rozhodl, že žalobci osvědčení nebude vydáno, neboť žalobce nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací. Úřad shledal u žalobce výskyt bezpečnostních rizik dle § 18 odst. 2 písm. a) citovaného zákona, tedy, že činnost statutárního orgánu nebo jeho člena, člena kontrolního orgánu nebo prokuristy podnikatele je proti zájmům České republiky, a také bezpečnostních rizik dle § 18 odst. 3 písm. d) citovaného zákona, tedy že se žalobce dopustil porušení povinnosti při ochraně utajovaných informací. V odůvodnění svého rozhodnutí Úřad konstatoval, že v souladu s § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací nemůže uvést bližší informace o konkrétní činnosti konkrétních osob u žalobce proti zájmům České republiky, jakož i o porušení povinnosti při ochraně utajovaných informací, neboť by byl závažným způsobem ohrožen zájem zpravodajské služby a orgánů státu na ochraně jimi Úřadu postoupených informací. K prvému citovanému ustanovení tak Úřad pouze uvedl, že vlastní činnost konkrétních osob ze statutárního a kontrolního orgánu žalobce proti zájmům České republiky, které se v rozhodné době dopustily, včetně míry jejich participace na ní, je blíže popsána ve zprávě orgánu státu pod č. j. D1014/2011-NBÚ/21, v materiálech získaných od orgánu státu, jejichž kopie jsou součástí příloh úředních záznamů Úřadu pod č. j. D850/2013-NBÚ/21 a D347/2014-NBÚ/21, a ve zprávách příslušné zpravodajské služby pod č. j. D131/2012-NBÚ/21, T653/2013-NBÚ/21, D178/2014-NBÚ/21 a č. j. V443/2014-NBÚ/21. Zájem České republiky, který byl jejich činností dlouhodobě a opakovaně v minulosti dotčen, byl jednak zájem na zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti a dále zájem na ochraně její ekonomiky. Ve vztahu ke shledanému bezpečnostnímu riziku podle § 18 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací Úřad uvedl, že je blíže popsáno v materiálech získaných od orgánu státu, jejichž kopie jsou součástí příloh úředních záznamů Úřadu pod č. j. D850/2013-NBÚ/21, D347/2014-NBÚ/21, a je doplněno zprávou příslušné zpravodajské služby pod č. j. V443/2014-NBÚ/21. Žalobce se dopustil porušení povinnosti tím, že si zajistil přístup k utajované informaci, aniž by splňoval podmínku „need to know“ (§ 15 zákona o ochraně utajovaných informací), tedy nezbytně ji k výkonu své činnosti, pokud by ji vykonával v souladu s právními předpisy, nepotřeboval, a rovněž tak nebyl schopen zabezpečit její ochranu. Úřad uzavřel, že nakládání žalobce s utajovanými informacemi považuje za významně rizikové.

Proti rozhodnutí Úřadu brojil žalobce rozkladem, který byl zamítnut nyní napadeným rozhodnutím ředitele Úřadu pro nedůvodnost.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí ředitel Úřadu zopakoval, že s ohledem na § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací nelze uvést bližší informace o konkrétní činnosti konkrétních osob u žalobce proti zájmům České republiky ani informace o porušení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

povinnosti při ochraně utajovaných informací, přičemž odkázal na totožné dokumenty jako Úřad ve svém rozhodnutí (viz výše). Podkladové materiály i dle předsedy Úřadu hovoří o konkrétní činnosti konkrétních osob proti zájmům České republiky, ať už jde o jednání aktivní (v rámci aktivit žalobce) nebo pasivní (povědomí o aktivitách, jejich tolerování, nedistancování se od nich). Spisový materiál také obsahuje informace o nelegálním sledování osob, využívání informací získaných z neveřejných evidencí či získaných orgány státu při jejich činnosti podle zvláštních právních předpisů, propojení žalobce s politickým prostředím za účelem získání veřejných zakázek nebo podíl žalobce na manipulaci výběrových řízení. Personální obsazení žalobce tak není zárukou, že bude poskytovat ochranu utajovaným informacím v rozsahu požadovaném zákonem. Ředitel Úřadu také konstatoval, že postup Úřadu byl v souladu se zákonem a pro své rozhodnutí shromáždil dostatek podkladů a zjištěné skutečnosti vyhodnotil správně.

Ke konkrétním odvolacím námitkám ředitel Úřadu uvedl, že podkladem pro rozhodnutí Úřadu nebyly informace z veřejných zdrojů, nýbrž pouze a jenom utajované zprávy příslušné zpravodajské služby a příslušného orgánu státu. Dále vyzdvihl, že skutečnost, že po prověřování „zveřejněných nařčení“ nebylo vůči žalobci či osobám majícím k němu vztah, zahájeno trestní řízení či řízení před jiným správním orgánem, nemá vliv na jeho rozhodování, neboť by se jednalo o jiné řízení, než je rozhodnutí v bezpečnostním řízení podle zákona o ochraně utajovaných informací. Znovu také odkázal na § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, dle něhož Úřad nemá povinnost konkretizovat veškeré informace, které měly vliv na jeho rozhodování, neboť se jedná o utajované informace. K námitce neexistence konkrétního časového vymezení existence bezpečnostního rizika konstatoval, že neexistenci zákonného vymezení období pro zjišťování bezpečnostního rizika u podnikatele (oproti stanovenému vymezení v případě fyzických osob v § 14 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací) nelze vykládat tak, že bezpečnostní rizika mají být zjišťována pouze aktuálně, a nikoliv zpětně. K osobě V.B., pokud by on byl statutárním orgánem nebo jeho členem, členem kontrolního orgánu nebo prokuristou žalobce, u kterého byla shledána činnost proti zájmům České republiky, vyzdvihl, že námitky, že nyní již tato osoba není s žalobcem vlastnicky ani jinak svázána, žádný vliv na napadené rozhodnutí nemají. Za předpokladu, že tato osoba vyvíjela činnost proti zájmům České republiky jako osoba mající postavení v podnikateli využívající k tomu prostředků podnikatele, podnikatel měl z této činnosti majetkový nebo nemajetkový prospěch (tuto činnost je tedy možno přičítat přímo podnikateli) a s touto činností je spojován i po odchodu této konkrétní osoby, neboť např. statutárním orgánem nebo jeho členem, členem kontrolního orgánu nebo prokuristou podnikatele jsou v současnosti fyzické osoby s jasným povědomím o činnosti proti zájmům České republiky vyvíjené bývalým statutárním orgánem nebo jeho členem, členem kontrolního orgánu nebo prokuristou podnikatele resp. podnikatelem se zřejmými vazbami na fyzickou osobu, která vyvíjela tuto činnost proti zájmům České republiky, je skutková podstata bezpečnostního rizika naplněna i bez toho, aby fyzická osoba, která fakticky vyvíjela činnost proti zájmům České republiky, byla v současnosti v jakémkoliv vztahu s podnikatelem. K námitce týkající se osvědčení fyzických osob M.B. a K.S. uvedl, že se nemůže vyjádřit konkrétně, protože by tím mohl nad rámec zákona o ochraně utajovaných informací nastítnit, co je obsahem utajovaných zpráv příslušné zpravodajské služby. Ohledně podjatosti Bezpečnostní informační služby ředitel Úřadu vyzdvihl, že nemá relevantní informace, které by měly vliv na věrohodnost zpráv poskytnutých touto zpravodajskou službou, přičemž žalobce svá tvrzení o nevěrohodnosti způsobené podjatostí nikterak důkazně nepodložil, takže se jimi ani nemůže dále zabývat, neboť se jedná o účelová tvrzení.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Žalobce v podané žalobě předně namítá nezákonnost rozhodnutí ředitele Úřadu, neboť se nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Postup, který při odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zvolil, dle názoru žalobce porušuje ústavní pořádek České republiky, neboť mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce připomíná, že žalovaný v průběhu bezpečnostního řízení shromáždil informace, které mají jak charakter informací utajovaných, tak charakter informací neutajovaných, avšak tyto neutajované informace a podklady neuvedl a nezhodnotil. Konkrétně se jedná o (1) monitoring otevřených zdrojů spjatých se žalobcem či s dalšími osobami s ním spjatými a (2) kopie protokolů o pohovoru provedených Úřadem dle § 105 zákona o ochraně utajovaných informací s JUDr. V.B., JUDr. M.B., a Mgr. K.S. v rámci řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby a řízení o žádosti o vydání osvědčení fyzické osoby. Dle žalobce je neudržitelné tvrzení, že informace z neutajovaných zdrojů nebyly vůbec podkladem pro vydaná rozhodnutí. Dle žalobce se ředitel Úřadu nevypořádal ani s námitkou týkající se určení doby zjišťování bezpečnostního rizika žalobce. Absence konkrétního uvedení posuzované „rozhodné doby“ v obou rozhodnutích jednoznačně způsobuje jejich nepřezkoumatelnost.

Žalobce dále namítá nezákonnost rozhodnutí ředitele Úřadu z důvodů nesprávné aplikace právní normy s ohledem na zjištěný skutkový stav, když pro konstataci bezpečnostní nespolehlivosti žalobce dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací nejsou důvody. Žalobce v první řadě opět poukazuje na rozpor tvrzení žalovaného, že závěry o výskytu bezpečnostních rizik vycházely pouze jen (či především) z informací uvedených v utajovaných podkladech. Neznalost utajovaných dokumentů pak žalobce omezuje, resp. mu dokonce znemožňuje účinně proti rozhodnutí argumentovat (byť je mu ze strany ředitele Úřadu vyčítáno, že neuvedl nic relevantního, co by mělo vliv na věrohodnost uvedených zpráv). Skutečnost, že žalovaný ve svých rozhodnutích vyšel z utajovaných zpráv, dle žalobce budí pochybnosti o jejich zákonnosti, a proto soud musí přezkoumat napadená rozhodnutí i nad rámec žalobních bodů.

Žalobce opakuje, že žalovaný se s naplněním konkrétní skutkové podstaty bezpečnostního rizika v napadeném rozhodnutí buď nevypořádal vůbec či zcela nedostatečně.

Ke skutkové podstatě bezpečnostního rizika dle § 18 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací žalobce uvádí, že konstatace bezpečnostního rizika směřuje ke vztahu žalobce s osobou V.B., ačkoli ten v době rozhodování neměl v žalobci žádnou majetkovou účast, jeho členství a pozice předsedy v dozorčí radě společnosti žalobce zanikla dne 3. 6. 2010 a téhož dne rovněž skončil jeho pracovní poměr k žalobci. Žalobce má za to, že užití analogie týkající se zjišťování bezpečnostních rizik v „rozhodné“, žalovaným blíže nespecifikované době mezi fyzickou a právnickou osobou způsobem, jakým ji užil žalovaný, není přípustná, neboť nevede k prospěchu žalobce (analogie v oboru správního řízení je připuštěna toliko za omezujících podmínek za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále toliko ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení). Žalobci tak v současnosti nelze k tíži přičítat skutečnost, že více jak čtyři roky před vydáním napadeného rozhodnutí byla osoba V.B. v její vlastnické struktuře a členem kontrolního orgánu (pokud by byl on tím statutárním orgánem nebo jeho členem, členem kontrolního orgánu nebo prokuristou účastníka řízení, u kterého by byla shledána činnost proti zájmům České republiky). Navíc žalobce odmítá, že by měl z jakékoliv činnosti, která by mohla být považována za činnost proti zájmům České republiky, majetkový či nemajetkový prospěch, resp. byl s touto činností spojován po odchodu V.B. Žalobce rovněž připomíná, že po velmi dlouhou dobu trvání

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

bezpečnostního řízení byli členové statutárního a kontrolního orgánu žalobce K.S. a M.B. držiteli osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajované informaci pro stupeň utajení Tajné. Žalobci se jeví jako nemožné, že by v případě, kdy je mu ze strany žalovaného přičítána dlouhodobá a opakovaná činnost proti zájmům České republiky a takové informace by byly skutečně validními, by nebyl v souvislosti s takovým jednáním ani on, ani osoby, které jsou členy jeho statutárního či kontrolního orgánu v rámci trestního či správního řízení, jakkoliv postiženy či s nimi alespoň zahájeno příslušné řízení.

Ve vztahu k bezpečnostním rizikům dle § 18 odst. 3 písmeno d) zákona o ochraně utajovaných informací žalobce uvádí, že mu je zřejmé, že jejich obsahem jsou skutečnosti týkající se skutku, pro který je vedeno trestní řízení proti osobám V.B. a J.P. pro podezření ze spáchání trestného činu ohrožení utajované informace dle § 106 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon. S ohledem na skutečnost, že uvedené trestní řízení je vedeno proti osobám bez vztahu k žalobci a dle informací uvedených ve veřejných sdělovacích prostředcích je trestní řízení vedeno v režimu utajovaných informací, nemá žalobce žádnou možnost se jakkoliv vyjádřit ke konkrétním skutečnostem, může pouze vycházet z vlastního monitoringu informací uváděných ve sdělovacích prostředcích, a to bez ohledu na jejich pravdivost či relevanci. Žalobce však tvrdí, že s uvedeným jednáním nebyl jakkoliv spojen a pokud k němu skutečně došlo, nelze než uzavřít, že uvedené jednání se týkalo osoby V.B., jakožto fyzické osoby mimo její vztah k žalobci, který zanikl v roce 2010 (viz výše). Správnost tohoto tvrzení potvrzuje skutečnost, že žalobce, ani členové jeho orgánů ani zaměstnanci jeho závodu nebyli orgány činnými v trestním řízení jakkoliv kontaktováni, ať již za účelem podání vysvětlení, podání svědecké výpovědi či za účelem provedení jiných úkonů trestního řízení. Žalobci se jeví jako téměř nemožné, že by orgány činné v trestním řízení k takovým úkonům nepřistoupily za účelem úplného objasnění trestného činu, pokud by žalobce uvedenými utajovanými skutečnostmi skutečně neoprávněně disponoval.

Žalobce v souvislosti s uvedeným trestním řízením také tvrdí, že ze strany Bezpečnostní a informační služby je na věci i jiný zájem (či tato může být ve věci poškozenou), takže je ve věci podjatá. Za takových okolností nebylo možno v rámci tohoto řízení ke zprávám zpravodajské služby přihlížet, což žalovaný měl vzít při svém rozhodování na zřetel a s touto skutečností se při svém rozhodování vypořádat. Uvedený závěr dle žalobce podporují a potvrzují informace veřejných sdělovacích prostředků o velmi nestandardním způsobu vyšetřování věci a osobní ingerenci ředitele Bezpečnostní informační služby, které musely být žalovanému známy při rozhodování o rozkladu žalobce. Navíc dle informací z veřejných sdělovacích prostředků má být J.P. i nadále držitelem osvědčení fyzické osoby dle § 12 zákona o ochraně utajovaných informací, což svědčí skutečnosti, že důvody pro konstataci bezpečnostního rizika porušením povinností při ochraně utajovaných informací nebudou dány ani v případě V.B. a následně tedy ani u žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyzdvihuje, že vydání osvědčení je mimořádným oprávněním, které Úřad udělí toliko tomu subjektu, který splňuje všechny podmínky stanovené zákonem pro seznamování se s utajovanými informacemi. Rovněž s odkazem na dosavadní judikaturu správních soudů poznamenává, že úprava ochrany utajovaných informací je z důvodu ochrany bezpečnostních zájmů České republiky založena na principu vyloučení jakýchkoliv pochybností o bezpečnostní spolehlivosti daného subjektu. Nedostatek bezpečnostní spolehlivosti pak může být dán již jen při pouhém podezření z existence bezpečnostního rizika.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Ve vztahu k žalobcem opakovaně namítanému nedostatečnému odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že vzhledem k utajovanému charakteru podkladů pro rozhodnutí (stupně utajení „Vyhrazené“ až „Tajné“) nebylo možno ve vydaných rozhodnutích uvést bližší informace o konkrétní činnosti konkrétních osob u žalobce proti zájmům České republiky či o porušení povinnosti při ochraně utajovaných informací a bylo možné na ně pouze odkázat. Žalovaný se nemohl ke zjištěným skutečnostem (ani neutajovaným) více vyjadřovat, neboť by tím mohl nad rámec zákona nastítnit, co je obsahem utajovaných podkladů. Konkrétní informace, úvahy a závěry Úřadu o výskytu bezpečnostních rizik jsou v souhrnu uvedeny ve Vyhodnocení bezpečnostního řízení o žádosti o vydání osvědčení č. j. T571/2014-NBÚ/21 ze dne 27. srpna 2014, kde je vše náležitě a podrobně popsáno. Žalovaný podotýká, že intenzita ochrany utajovaných písemností nezeslabila, neboť převážnou část utajovaných informací poskytnutých zpravodajskými službami je třeba nadále chránit příslušným stupněm utajení.

K námitce žalobce, že nebylo zahájeno trestní stíhání žalobce nebo osob majících k němu vztah či např. řízení před jiným správním orgánem, žalovaný opakuje, že takové skutečnosti nemají na konstataci bezpečnostních rizik žádný vliv, neboť případné zahájení trestního stíhání je rozhodnutím jiného orgánu státu v jiném řízení podle jiného právního předpisu, než je rozhodnutí Úřadu v bezpečnostním řízení podle zákona o ochraně utajovaných informací.

K tvrzením žalobce o podjatosti Bezpečnostní informační služby, a tudíž nevěrohodnosti zpráv podaných touto zpravodajskou službou, na základě kterých Úřad shledal bezpečnostní riziko, žalovaný zdůrazňuje, že nemá relevantní informace, které by měly vliv na věrohodnost zpráv poskytnutých touto zpravodajskou službou.

Podle názoru žalovaného shromážděný spisový materiál dostatečně mapuje činnost žalobce, resp. fyzických osob, které zastávaly či nadále zastávají důležité pozice v rámci žalobce, ať už jsou v postavení člena statutárního či kontrolního orgánu, nebo tzv. vrcholového managementu žalobce. Tyto osoby určují žalobcovy zájmy, jeho další směřování, vytvářejí určité prostředí a nastavují mechanismy k naplňování jeho zájmů. Žalovaný trvá na tom, že spisový materiál poskytuje dostatek podkladů pro závěr, že personální obsazení orgánů žalobce není zárukou, že žalobce bude poskytovat ochranu utajovaným informacím v rozsahu požadovaném zákonem.

IV. Argumentace účastníků při jednání

Právní zástupce žalobce při jednání setrval na podané žalobě a žalobní argumentaci, Zopakoval, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný řádně nevypořádal s otázkou rozhodné doby, během které byla zjišťována bezpečnostní spolehlivost žalobce, či namítané podjatosti zpravodajských služeb. Nad rámec žaloby pak zástupce žalobce dodal, že se žalovaný řádně nevypořádal s tím, zda byl jednáním žalobce naplněn neurčitý právní pojem „bezpečnostního rizika“. Zástupce žalobce rovněž zopakoval, že zjištěný skutkový stav je v rozporu se spisovým materiálem. Nově též uvedl, že v daném řízení byla porušena zásada dvojinstančnosti, neboť prvé rozhodnutí Úřadu bylo nedostatečně odůvodněno, přičemž nepostačí, pokud předseda Úřadu toto odůvodnění svým rozhodnutím významně rozšířil. Zástupce žalobce také zopakoval, že v trestním řízení týkajícím se V.B. nebyl nikdo obžalován, natož pak odsouzen. Zástupce žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Žalovaný setrval na svých předchozích vyjádřeních. Zopakoval, že ve svých rozhodnutích vycházel především z informací obsažených v utajovaných částí spisu. K posuzované rozhodné době uvedl, že rizika plynoucí z činnosti žalobce byla posuzována zpětně i aktuálně k době rozhodování. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

V. Vlastní posouzení věci

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací osvědčení podnikatele Úřad vydá podnikateli, který je bezpečnostně spolehlivý.

Podle § 18 odst. 1 téhož zákona podmínku bezpečnostní spolehlivosti nesplňuje podnikatel, u něhož bylo zjištěno bezpečnostní riziko.

Podle § 18 odst. 2 písm. a) téhož zákona je bezpečnostním rizikem činnost statutárního orgánu nebo jeho člena, člena kontrolního orgánu nebo prokuristy proti zájmům České republiky.

Podle § 2 písm. b) téhož zákona se pro účely tohoto zákona rozumí zájmem České republiky zachování její ústavnosti, svrchovanosti a územní celistvosti, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti, mezinárodních závazků a obrany, ochrana ekonomiky a ochrana života nebo zdraví fyzických osob.

Podle § 18 odst. 3 písm. d) téhož zákona lze za bezpečnostní riziko též považovat porušení povinnosti při ochraně utajovaných informací.

Podle § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací se v odůvodnění uvedou důvody vydání rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení a při použití právních předpisů. Jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.

Před samotným posouzením jednotlivých námitek žalobce (především stran skutkových závěrů žalovaného) soud akcentuje zvláštní charakter řízení, v jehož rámci je nakládáno s utajovanými skutečnostmi. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 11. 2012, č. j. 7 As 31/2011 - 101, v bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy - zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož bezpečnostní způsobilost je zkoumána (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy nelze dosáhnout bez účinné soudní kontroly. Jestliže tedy dle shora citovaného § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací určité skutečnosti, byť jsou podstatné pro rozhodnutí, zůstanou účastníku řízení utajeny, tak tato skutečnost však

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

současně zvýrazňuje význam soudního přezkumu. Soud je v takovém případě ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Soud proto musí mít v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení, a je jeho povinností přezkoumat napadené rozhodnutí s podklady, se kterými se účastník řízení nemohl plně seznámit, i nad rámec žalobních bodů. Právě proto, že účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem (jak ostatně tvrdí žalobce i v nyní posuzované věci), musí to naopak být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). K podrobnému výkladu relevantního právního rámce, stejně jako související judikatury, včetně judikatury Evropského soudu pro lidská práva, srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2012, č. j. 7 As 31/2011 - 101, č. 2602/2012 Sb. NSS, a ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 – 28, č. 2825/2013 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu rozhodl ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 – 40.

Na základě výše uvedených principů soudního přezkumu bezpečnostních řízení soud postupoval také v nyní řešené věci a v souladu s nimi posoudil jednotlivé žalobcovy námitky. Zároveň soud vyloučil utajované části správního spisu z nahlížení ve smyslu § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací. Takto soud respektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž znepřístupnění informací v průběhu soudního řízení není automatické, ale nastává jen tehdy, pokud soud dospěje k závěru, že k vyloučení takovýchto informací budou zákonné předpoklady (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 – 28, publ. pod č. 2825/2013 Sb. NSS). Taková situace nastala též v nyní posuzované věci, neboť žalovaný označil předmětnou spisového materiálu (složka 15 a 16) jako složku, která obsahuje informace, ohledně nichž nelze zprostit mlčenlivosti a po seznámení se s obsahem utajovaných částí spisového materiálu soud shledal, že jejich odtajnění (resp. umožnění žalobci, aby se s nimi seznámil) by ohrozil zájem na utajení těchto informací a potažmo též zájem na zachování a udržení bezpečnosti České republiky. Dle soudu utajená část spisového materiálu obsahuje natolik citlivé informace vztahující se k žalobci a jeho činnosti, že není záhodno, aby mu byly k dispozici, přestože si je soud vědom, že jsou tím omezena jeho procesní práva. Uvedený přístup ostatně respektoval také Evropský soud pro lidská práva, který ve věci Regner proti České republice výslovně potvrdil, že stávající výklad § 133 odst. 2 a 3 zákona o ochraně utajovaných informací je v souladu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Evropský soud ve svém rozsudku mj. uvedl, že potřeba zachovat utajovanou povahu předmětného důkazu podléhala po celou dobu v souladu s § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací soudní kontrole, což poskytuje další významnou záruku zachování požadavků spravedlivého procesu kladeného čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

V souladu s výše uvedeným se tedy soud podrobně seznámil s obsahem spisového materiálu, včetně jeho utajovaných částí, a shledal, že skutkové závěry žalovaného o přítomnosti bezpečnostního rizika u žalobce, a tedy nesplnění podmínky jeho bezpečnostní spolehlivosti dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací, obstojí.

Ve vztahu ke skutkovým závěrům žalovaného soud musí předně vyzdvihnout, že pro účely bezpečnostního řízení není žádána nepochybná jistota o pravdivosti shromážděných

informací. V již citovaném rozsudku č. j. 7 As 31/2011 - 101 Nejvyšší správní soud vyslovil, že posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení. A po prostudování spisového materiálu soud seznal, že přítomnost bezpečnostního rizika je u žalobce vysoce pravděpodobná a vyřčené závěry žalovaného jsou plně v souladu se zjištěnými poznatky.

Ze správního spisu vyplývá, že k ověření pravdivosti údajů poskytnutých žalobcem v žádosti (po jejich doplnění na opakované výzvy Úřadu) a ke zjištění výskytu bezpečnostního rizika si Úřad vyžádal potřebné informace od příslušných orgánů státu. Úřad přitom postupoval v souladu s § 108 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací, dle něhož v řízení o vydání osvědčení podnikatele pro stupeň utajení Důvěrné si Úřad ke zjištění ekonomické stability, bezpečnostní spolehlivosti, k ověření vlastnických vztahů podnikatele a k ověření jeho schopnosti zabezpečit ochranu utajovaných informací vyžádá potřebnou informaci od příslušného orgánu státu, právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby, pokud s ní nakládají. Šetřením pak byly zjištěny skutečnosti, které nasvědčovaly takovému chování žalobce, že nemohl žalovaný shledat splnění podmínky bezpečnostní spolehlivosti ve smyslu § 18 zákona o ochraně utajovaných informací. V souladu s napadenými rozhodnutími soud musí konstatovat, že stěžejní informace obsahují především úřední záznamy Úřadu zařazené ve správním spise pod č. j. D850/2013-NBÚ/21 a D347/2014-NBÚ/21, D131/2012-NBÚ/21, T653/2013-NBÚ/21, D178/2014-NBÚ/21 a č. j. V443/2014-NBÚ/21. Veškeré poznatky získané z těchto materiálů, jakož i dalších shromážděných podkladů, jsou pak shrnuty a posouzeny ve Vyhodnocení bezpečnostního řízení o žádosti o vydání osvědčení, jež se v utajované části spisu nachází pod č. j. T571/2014-NBÚ/21. Toto vyhodnocení obsahuje náležité objasnění důvodů, pro které nelze žalobci vydat osvědčení, a lze z něj také dovodit, že se Úřad žádostí žalobce řádně zabýval a hodnotil všechny relevantní okolnosti. Zároveň právní i skutkové závěry v něm uvedené jsou vztaženy ke konkrétním okolnostem týkajících se činnosti žalobce a také osob, které se na jeho činnosti podílejí. Dle soudu se tedy nejedná o abstraktní výsledek bezpečnostního řízení.

K naplnění skutkové podstaty dle § 18 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací soud musí konstatovat, že utajovaná část správního spisu obsahuje množství poznatků, ze kterých vyplývá, že činnost žalobce mohla směřovat proti zájmům České republiky. Úřad takto shromáždil zásadní informace, z nichž bylo možno vyvodit vyřčené závěry, a dle soudu Úřad náležitě posoudil všechny okolnosti, které by mohly mít vliv na konečné rozhodnutí. Takto se věnoval především činnosti žalobce (či jeho předchůdce), s přihlédnutím k aktivitám, které prima facie nemohly být v souladu s tehdy platnými právními předpisy, a neopomněl ani náležitě posoudit majetkové a personální propojení žalobce na další subjekty. Zde soud alespoň obecně uvádí, že ve správním spisu lze nalézt nemalé množství informací, z nichž vyplývá, že žalobce (či jeho předchůdce, v němž však zastávaly důležité postavení stejné osoby, které nyní participují na činnosti žalobce) v minulosti ve vztahu k osobním údajům třetích osob nepostupoval v souladu s principy, jimiž je ovládána ochrana těchto údajů, a zároveň vykonával činnosti, které mohly mít negativní vliv na ekonomickou a politickou stabilitu České republiky. Zároveň soud vyzdvihuje, že ve svých závěrech Úřad nevycházel pouze z dřívějšího působení předchůdce žalobce, ale věnoval pozornost také aktuální (personální či majetkové) situaci v žalobci a formě a způsobu

jeho podnikání. Jak přitom již bylo řečeno, ve shora uvedeném vyhodnocení jsou vyřčená rizika ve vztahu k možné činnosti směřující proti zájmům státu jednoznačně specifikována a při soudním přezkumu obstojí, neboť se opírají o řádně zjištěné poznatky, které jsou součástí utajované části spisu. K porušení povinností při ochraně utajovaných informací pak soud uvádí, že i tato skutková podstata byla ze strany Úřadu náležitě objasněna a ve vyhodnocení bylo řádně zdůvodněno její naplnění ze strany žalobce, opět s odkazem na konkrétní zjištění obsažená ve shromážděných dokumentech. V souladu s § 14 odst. 4, 6 zákona ochrany utajovaných informací tak úřad řádně přihlédl k tomu, do jaké míry může bezpečnostní riziko ovlivnit schopnost žalobce utajovat informace.

K žalobci namítané nemožnosti jeho spojování s osobou V.B. soud musí uvést, že ze shromážděných podkladů se podává, že se žalobcem a jeho podnikáním je spjato více osob, jejichž minulá činnost vede k závěrům o nesplnění podmínky bezpečnostní spolehlivosti. Zároveň utajovaná část spisu obsahuje věrohodné poznatky, na jejichž základě lze zpochybnit tvrzení žalobce, že s osobou V.B., případně s jeho podnikatelskými aktivitami, nemá nic společného. Nadto je pro soud (stejně jako pro žalovaného) klíčové, že se žalobce nikdy od dřívějších aktivit této fyzické osoby nedistancoval, takže mu je jeho jednání přiřitatelné. Proto dle soudu uvedená argumentace žalobce nemůže vést k přehodnocení závěrů vyřčených v napadeném rozhodnutí, kdy navíc soud zdůrazňuje, že se dotýká pouze úzkého tématu, zatímco utajovaná část spisu obsahuje značné penzum poznatků svědčících důvodnosti vydaného rozhodnutí.

Vzhledem k povaze informací obsažených v utajované části spisového materiálu však soud nemůže sdělit nic bližšího než odkázat na úvahy a závěry vyjádřené v nyní napadených rozhodnutích a konstatovat, že stav věci byl v tomto řízení zjištěn v rozsahu, který je nezbytný pro vydání rozhodnutí. Nad rámec žalobních námitek se také zabýval procesem získání předmětných utajovaných informací, přičemž ani v tomto ohledu neshledal žádná pochybení žalovaného. Dle soudu obsah utajované části spisového materiálu žalovaného obsahuje informace, které popisují skutečný stav věcí, přičemž je z nich patrné, jakým způsobem byly získány a o jaká (a jak věrohodná) konkrétní skutková zjištění se opírá (srov. a contr. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 – 28). Pro účely bezpečnostního řízení přitom postačuje konkrétní popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 - 69).

Soud tedy uzavírá, že ve správním spisu (především jeho utajované části) lze nalézt zřetelné a jednoznačné důvody pro nevydání osvědčení žalobci. Soud v této souvislosti opakuje, že úprava ochrany utajovaných skutečností je z důvodu ochrany bezpečnostních zájmů České republiky založena na principu vyloučení jakýchkoliv pochybností o bezpečnostní spolehlivosti dané osoby, takže nedostatek bezpečnostní spolehlivosti může být dán již při pouhém podezření z existence bezpečnostního rizika. Pojem „riziko“ v sobě zahrnuje určitou obavu, nebezpečí, možnost škody a je tedy nutno jej vykládat tak, že shromážděné podklady se vyhodnocují ve vztahu k eventuální možnosti bezpečnostního rizika, což znamená, že pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti postačuje již samotné podezření z existence bezpečnostních rizik. A toto podezření bylo ve věci žalobce jednoznačně dáno. Jak přitom vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, přístup k utajovaným informacím umožňuje stát s ohledem na bezpečnostní zájmy pouze omezenému okruhu osob, u nichž s ohledem na důležitost utajovaných informací vyžaduje splnění zákonem stanovených podmínek. Vydání osvědčení pro styk s utajovanými

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

informacemi určité osobě je přiznáním mimořádného oprávnění a záleží výlučně na správním orgánu, aby na základě a v mezích zákonného zmocnění a v rámci správního uvážení posoudil, zda toto zvláštní oprávnění navrhované osobě přizná, či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 6 As 14/2006 – 81, publikovaný pod č. 1168/2007 Sb. NSS). V dané věci Úřad nikterak z mezí svého uvážení nevybočil, naopak podstupoval v souladu se zjištěními informacemi, a proto jeho rozhodnutí při soudním přezkumu ob stojí. Okrajem pak soud uvádí, že pokud zástupce žalobce při jednání poukazoval na skutečnost, že se žalovaný nezabýval dostatečně výkladem neurčitého právního pojmu „bezpečnostní riziko“, tak se jedná o námitku vyřčenou po zákonné dvouměsíční lhůtě k uplatnění žalobních námitek. Bez ohledu na tuto skutečnost ale soud konstatuje, že z obou rozhodnutí žalovaného je seznatelné (viz též výše), v čem konkrétně žalovaný spatřoval ono „bezpečnostní riziko“, a v tomto ohledu jsou tedy jeho rozhodnutí dostatečně odůvodněna.

Pro nyní posuzované bezpečností řízení není relevantní hodnocení určité činnosti v trestním řízení. Zvláštní charakter bezpečnostního řízení a rozhodnutí totiž nevyžaduje, aby byl Úřad vázán posouzením věci nalézacím soudem v trestním řízení, neboť Úřad nahlíží v bezpečnostním řízení na skutečnosti vyplývající z trestního řízení pouze s ohledem na to, zda mohly mít vliv na závěr o existenci bezpečnostního rizika u žalobce, přičemž pro pozitivní závěr o bezpečnostní nespolehlivosti žadatele postačuje, jak již bylo řečeno, již samotné podezření na jeho existenci. Není tak nezbytné, aby pro účely bezpečnostního řízení muselo dojít k trestnímu odsouzení osob, které měly vliv na negativní výsledek žádosti o vydání osvědčení. Úřad totiž zjišťuje v bezpečnostním řízení výskyt případných bezpečnostních rizik podle zákona o ochraně utajovaných informací a je v rámci bezpečnostního řízení oprávněn učinit si samostatně úsudek o otázkách vztahujících se k bezpečnostní spolehlivosti fyzické osoby bez ohledu na to, k jakým závěrům dospějí či dospěly orgány činné v trestním řízení a posléze soud. Žalovaný proto nepochybil, pokud nepovažoval za stěžejní závěry z trestního řízení dotčených osob, nýbrž rozhodl o nevydání osvědčení, protože ze shromážděného spisového materiálu byl dán závěr o žalobcově bezpečnostní nespolehlivosti pro existující bezpečnostní riziko ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací (resp. § 18 odst. 2 písm. a) a § 18 odst. 3 písm. d) téhož zákona). Totožné pak lze vztáhnout též ke správním řízením, která by dle žalobce musela být zahájena, pokud by skutečně jednal v rozporu s právními předpisy. Ani zde totiž pro účely bezpečnostního řízení není stěžejní, zdali byl dříve žalobce či jeho předchůdce za své aktivity jakkoli postižen ve správním řízení.

Soud tedy zdůrazňuje, že žalovaný v dané věci neposuzoval, zda chování žalobce (v jakékoli nastíněné oblasti) vykazuje znaky skutkové podstaty trestného činu či správního deliktu, pouze zvažoval, zda z daného množství informací nevyplývá k dané osobě možnost některého ze zákonem presumovaných bezpečnostních rizik. Tento postup odpovídal skutečnosti, že účelem bezpečnostního řízení v žádném případě není posuzovat vinu, a popř. trestat, účelem je posoudit, zda je účastník řízení schopen zajistit ochranu utajovaným informacím, k nimž již má či může mít v budoucnu přístup. Navíc z napadených rozhodnutí i z jednotlivých podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že skutečnost, že některé s žalobcem dříve spjaté osoby byly trestně stíhány, nebyla rozhodnou při posouzení jeho bezpečnostní spolehlivosti. Lze proto opět uzavřít, že správní orgány posuzovaly jednání žalobce jako účastníka řízení jen z toho pohledu, zda představuje bezpečnostní riziko, či nikoliv.

Soud dále shledal, že neobstojí námitka žalobce, že se žalovaný ve svých rozhodnutích nedostatečně vypořádal s tím, na základě jakých důvodů shledal, že žalobce není bezpečnostně způsobilý. Ve vztahu k nedostatečnému odůvodnění napadených rozhodnutí

soud musí připomenout, že z § 122 odst. 3 zákona je zřejmé, že správní orgány nemohly v daném případě podrobněji uvést do odůvodnění svých rozhodnutí úvahy, kterými se řídily při hodnocení podkladů. V opačném případě by totiž ohrozily utajované informace, které využily v souladu se zákonem. S ohledem na tato zákonná omezení správní rozhodnutí obsahují dostatečné odůvodnění, resp. takové, které právní úprava uvedeného typu řízení dovoluje. Proto nejsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná. Jako opožděnou pak soud považoval námitku, že v daném řízení byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, neboť byla uplatněna po dvouměsíční lhůtě k uplatnění žalobních námitek (viz § 72 odst. 1 soudního řádu správního). Nad rámec žaloby pak konstatuje, že skutečnost, že předseda Úřadu ve svém rozhodnutí zpřesnil a rozvedl důvody, pro které nebylo žalobci vydáno osvědčení, nemůže znamenat porušení uvedené zásady, naopak tímto postupem předseda Úřadu dostal své povinnosti řádně odůvodnit vydané rozhodnutí.

Pokud v této souvislosti žalobce namítá, že se Úřad nedostatečně v odůvodnění napadených rozhodnutí vypořádal s informacemi obsaženými v otevřených zdrojích, dává soud předně žalobci za pravdu, že z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalovaný shromáždil velké množství informací z otevřených zdrojů (viz například část 11. a 21. složky II. dílu 1., část II. dílu 4. či části dílu 6. a 7. složky II. spisového materiálu), což však nic nemění na skutečnosti, že pro vydání rozhodnutí byly stěžejní informace obsažené v utajované části spisu. Dle soudu právě z těchto informací (a nikoli z informací obsažených ve veřejné části správního spisu) jednoznačně vyplynuly důvody pro neudělení osvědčení žalobci, protože již nebylo povinností žalovaného se podrobněji věnovat obsahu těchto neutajených informací, které byly dříve zveřejněny například ve sdělovacích prostředcích. Jejich shromáždění pouze odpovídá snaze žalovaného řádně objasnit skutkový stav věci. Je však nábílední, že to jsou především utajované části spisu, v nichž již z podstaty věci budou obsaženy nejdůležitější informace pro bezpečnostní řízení, takže by se jevílo neúčelným, pokud by žalovaný byl povinen v rámci odůvodnění vydaného rozhodnutí vypořádat každou informaci získanou z veřejně dostupných zdrojů. Navíc i zde platí, že nemohou být ohroženy utajované informace, protože by ani nebylo možné, aby v rámci rozhodnutí o vydání bezpečnostního osvědčení byly dopodrobna hodnoceny veřejně přístupné informace, neboť již tímto postupem (tj. vyřčením, zda se shodují s utajovanými informacemi či nikoli) by mohlo být ohroženo jejich utajení.

Žalobce rovněž uvádí, že se ředitel Úřadu nevypořádal s námitkou týkající se určení doby zjišťování bezpečnostního rizika žalobce. S tímto tvrzením se soud neztotožňuje, neboť ředitel Úřadu ve svém rozhodnutí jednoznačně uvedl, že v případě podnikatelů není tato doba zákonem striktně stanovena, přičemž platí, že bezpečnostní rizika nemohou být hodnocena pouze aktuálně. Citovaný závěr ředitele Úřadu je dle soudu správný, neboť pouze u fyzických osob zákon o ochraně utajovaných skutečností stanoví přesná období, za nichž jsou bezpečnostní rizika zjišťována (viz § 14 odst. 4 citovaného zákona). U žádosti podnikatelů žádné takovéto období stanoveno není, a proto ani nebylo povinností žalovaného přesně specifikovat období, v rámci něhož byla hodnocena bezpečnostní rizika. Pro úplnost však soud dodává, že ze správního spisu (a jeho utajované části) vyplývá, že bezpečnostní rizika u žalobce nebyla shledávána v čase nepřiměřeně vzdáleném od doby rozhodování (naopak mnohé závěry se týkaly aktuálních poměrů u žalobce), takže ani z tohoto hlediska nelze shledat nezákonnost napadených rozhodnutí.

Soud nemůže ani přisvědčit námitce žalobce, že v daném řízení nebylo možno vycházet ze zpráv Bezpečnostní a informační služby, neboť ta měla na výsledku daného řízení zájem a byla tedy podjatá. Uvedené tvrzení žalobce není podloženo relevantní argumenty či

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

důkazy, neboť dle soudu neobstojí pouhý odkaz na skutečnost, že by Bezpečnostní a informační služba mohla mít zájem na výsledku uvedeného trestního řízení, a potažmo též nyní posuzovaného správního řízení. Spojitost obou řízení je dle soudu natolik vzdálená, že nemůže vyvolávat objektivní pochybnost o nestrannosti Bezpečnostní a informační služby, či jejím zájmu na výsledku řízení o vydání bezpečnostního osvědčení. Navíc i z obsahu utajovaných informací, jakož i veřejných částí spisu, nelze dovodit, že by materiály Bezpečnostní a informační služby týkající se žalobce byly vypracovány „tendenčně“, takže by bylo možno pochybovat o nestrannosti jejich autora (a podjatost konkrétních pracovníků této zpravodajské služby, u nichž by bylo možno hodnotit jejich nestranné posuzování dané věci, žalobce vůbec nevznese).

Soud pak nemůže přisvědčit poukazu žalobce na skutečnost, že osoby M.B. a K.S. měly v době vydání napadených rozhodnutí osvědčení fyzické osoby pro utajení Tajné či Důvěrné. Tento fakt opět není pro rozhodování o vydání osvědčení podnikateli zásadní, kdy navíc v dané věci vyvstává klíčová skutečnost, že v době rozhodování Úřadu již probíhalo řízení o odnětí osvědčení těmto fyzickým osobám. Podobně musí soud vyzdvihnout, že již oznámením ze dne 11. 4. 2011, č. j. 2390/2011-NBÚ/21, bylo zahájeno řízení o zrušení platnosti osvědčení předchůdce žalobce, tj. podnikatele ABL, a. s., (na stupeň utajení Tajné a Důvěrné) z důvodu důvodných pochybností, zda tato společnost nadále splňuje podmínky pro vydání osvědčení podnikatele. Uvedená argumentace žalobce je tedy vstřícná těmto skutečnostem značně oslabena.

VI. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. 6. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu